

Psalmul 82

Titlul și conținutul. *Un psalm al lui Asaf.* Asaf, poetul spiritual, apare în psalmul acesta ca predicator înaintea unui public ales: sunt autoritățile, administratorii judecătii, cărora el le trimite atenționarea sa. Cine înțelege o chestiune bine, în mod normal este capabil și de alta: nu este improbabil ca un poet bun să fie capabil să fie și predicator. Dacă *Milton* s-ar fi suit la amvon sau dacă *Virgil* ar fi fost un apostol, ce predici ar fi ținut ei!

Ceea ce Asaf a predicat atunci judecătorilor ne este pus nouă acum înainte spre chibzuire. Asaf se exprimă în psalmi foarte liber și deschis, și cântarea lui se caracterizează mai mult prin putere decât prin drăgălășenie. În exemplul de față avem dovada clară, că nu toți psalmii și cântările spirituale trebuie să fie o laudă directă a lui Dumnezeu; noi avem voie și să ne îndemnăm unii pe alții în cântările noastre (Coloseni 3.16). Asaf a constat fără îndoială că în jurul lui era multă mituire și stricăciune în justiție, și pentru că a văzut că David a folosit sabia pedepsei împotriva acestei nelegiuiri, el a luat hotărârea să-i biciuie cu un psalm profetic. În timp ce a făcut aceasta, cântărețul nu a uitat profesia lui, de a cânta Domnului, ci a făcut aceasta într-un alt fel. El a preamărit pe Dumnezeu, prin aceea că a muștrădat păcatul, care a dezonorat foarte mult pe Cel preaînalt; și dacă muzica lui, corespunzătoare de data aceasta temei, conține și unele disonanțe, totuși el era preocupat să le facă să tacă și să le aducă la armonie, prin aceea că a rugat pe suverani și pe judecători să trateze dreptul fără părtinire. Psalmul constituie un întreg și de aceea nu este nevoie de împărțire pe capitole.

Interpretare

1. Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor.
2. Până când veți judeca nedrept și veți accepta pe cei răi? Oprire.
3. Faceți dreptate celui slab și orfanului, faceți dreptate celui întristat și celui nevoiaș.
4. Salvați pe cel slab și pe cel sărac, scăpați-i din mâna celor răi.
5. Ei nu cunosc, nici nu înțeleg, umblă în întuneric; toate temeliiile pământului se clatină.
6. Am zis: „Sunteți dumnezei și toți sunteți fii ai Celui Preaînalt.
7. Dar veți muri ca omul și veți cădea ca una din căpetenii“.
8. Ridică-Te, Dumnezeule, judecă pământul; pentru că Tu vei moșteni toate națiunile.

1. *Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu.* În timp ce unii comentatori, ca de exemplu Delitzsch, împreună cu Luther prin „adunarea lui Dumnezeu” înțeleg comunitatea lui Israel, alții interpretează expresia, prin aceea că a doua jumătate a versetului o privesc ca explicație a primei părții, ca fiind vorba de cei chemați și conduși de Dumnezeu, care poartă în ei caracter divin, deoarece ei au de administrat adunarea deținătorilor puterii pământești împuternicită cu autoritate divină, și în această însușire sunt reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ, motiv pentru care în rândurile următoare sunt numiți dumnezei. Pentru interpretarea în acest sens vorbește și faptul că nu se spune Adunarea sau biserica lui Iehova, ci *adunarea lui El*, Cel atotputernic. El stă în mijlocul împăraților și peste împărați, peste deținătorii puterii și peste judecătorii pământului: El este mai presus de ei toți și privește numai din punctul Lui de vedere tot ce fac cei marii ai lumii. Dacă ei stau pe scaunul de judecător având distincția demnității lor, El stă deasupra lor, pregătit să-i tragă la răspundere, dacă ei încalcă dreptul. Și judecătorii trebuie să apară la judecată, și dreptul are afect și asupra administratorilor dreptului. Judecătorii noștri și funcționarii din oraș și din țară ar face bine să rămână conștienți de aceasta. Unii dintre ei ar avea foarte mare nevoie să meargă în școala lui Asaf, până când și-au însușit launtric psalmul acesta. Sentințele aspre și hotărârile judecătorești

ciudate, pe care ei le dau, merg înaintea Aceluia care cu siguranță îi va pedepsi pentru procedurile oficiale necuviincioase; căci El nu are în vedere fața omului și este Avocatul săracilor și asupriților. Chiar și sentințele judecătorilor noștri nepărtinitori vor fi verificate de curtea de judecată cea mai înaltă, cea cerească. *El judecă în mijlocul dumnezeilor.* Ei, judecătorii, sunt dumnezei față de ceilalți oameni, dar El este DUMNEZEU pentru ei. El le împrumută numele Lui, și pe aceasta se bazează împuternicirea lor, ca să apară ca judecători; însă ei trebuie să se păzească bine, ca să nu abuzeze de autoritatea încredințată lor, căci Judecătorul judecătorilor are funcția Lui peste ei. Peste toate tribunalele și formele stabilite prin lege pentru reglementarea problemelor juridice ale pământului stă tribunalul cerului cu dreptul lui, singurul desăvârșit și neschimbabil. Acest adevăr sublim este în general recunoscut în zilele noastre; dar nu întotdeauna a fost așa în timpurile de odinioară din istoria patriei noastre (engleze). Să ne gândim numai la zilele în care *Jeffreys*¹ și alții de seama lui au fost o batjocură a numelui dreptății. Judecătorii din orient sunt chiar și astăzi deseori, dacă nu chiar în general, înclinați spre mituire, și în timpurile vechi ar fi fost greu să găsești un judecător care să fi avut o înțelegere despre dreptate, singura dreptate fiind propria lui voință neîngrădită, care acționa după cheful lui. O astfel de vorbire liberă, așa cum vorbește psalmul acesta, era realmente necesară, și trebuie să fi fost un bărbat curajos și sincer, care și-a descărcat inima în astfel de cuvinte lipsite de stil cavaleresc.

2. *Până când veți judeca nedrept și veți accepta pe cei răi?* Prin aceasta se constată indirect că deținătorii puterii erau nedrepti și coruptibili. Ei nu numai au scuzat nelegiuirea, ci chiar au hotărât în favoarea ei împotriva celor cinstiți. Chiar și numai puțin din aceasta este deja prea mult și un timp scurt cu o astfel de conducere este prea lung. În timp ce anumiți oameni au primit procesele hotărâte în favoarea lor și fără întârziere, este posibil ca alții să fi așteptat toată viața, ca plângerea lor să fie ascultată, sau chiar au fost jefuiți cu ajutorul legii, și ambele pentru că împotrivorul posedea favoarea judecătorului. Cât timp ar mai trebui practicată o astfel de nelegiuire? Nu se vor gândi acești răstălmăcitori ai legii niciodată la Judecătorul suprem, care îi va trage și pe ei la răspundere, și să renunțe la caracterul lor rău? Versetul acesta este așa de serios, că ești ispitit să strigi: Cu adevărat, aici este un Ilie! – *Oprire.* Voi răufăcătorilor, faceți din această oprire (*Sela*) ceva folositor, ca termen de reflectare și mărturisire a păcatelor voastre!

3. *Faceți dreptate celui slab [săracului] și orfanului.* Încetați să faceți răul și învățați să faceți binele! Nu mai acționați spre binele celui bogat, a cărui mână vă oferă mită, ci apărați dreptul celui nevoiaș și sprijiniți în mod deosebit cerințele orfanilor, al căror bun devine deseori prada lăcomiei lipsită de scrupule! Nu asupriți pe sărmanul locuitor din colibă, pentru că a cules câteva spice, și nu lăsați pe înșelătorul nobil să se strecoare prin lacunele legii! *Faceți dreptate celui întristat și celui nevoiaș!* Și ei pot cere dreptate de la voi ca judecători, și compătimirea cu starea lor nu trebuie să vă îndemne să lucrați cu măsură nedreaptă; dar dacă vreți să nu le dați mai mult decât au dreptul, asigurați-vă totuși că li-l dați întreg și pe deplin. Nu lăsați pe cel nenorocit să se afunde tot mai adânc în nenorocire, prin aceea că trebuie să sufere nedreptate, și nu lăsați pe cel sărac, care deja trebuie să fie lipsit de multe, să simtă că găsește la voi ascultare nepartinică pentru acuzarea lui!

4. *Salvați pe cel slab și pe cel sărac, scăpați-i din mâna celor răi.* Rupeți plasele speculanților și a altor pescari de oameni, capcanele legii, legăturile și chezașiile, cu care oamenii vicleni prind și țin în captivitate pe aceia care se află în nevoie și încurcătură! Ce frumos este, când un judecător poate elibera un captiv, care a fost prins ca o muscă în plasa

¹ *Sir* (mai târziu *lordul*) *George Jeffreys*, judecătorul suprem al curții împărătești, un judecător după inima stăpânului său, împăratul Jakob al 2-lea din Anglia. Caracterul rău al acestui om a fost proverbial. Nenumărați nevinovați au căzut pradă furiei lui. Pentru cruzimea lui este caracteristic numele uneia din ședințele lui „bloody assizes” („sângeroasele assisen”); setea lui de câștig și totodată setea de sânge a făcut ca o moșie cumpărată de el cu bani șantajai să fie numită pe limba poporului Acheldama (ogorul sângelui – Faptele apostolilor 1.19), - J. M.

unui păianjen, și ce lucru îngrozitor este pe de altă parte, când judecătorii și tâlhari au legământ unul cu altul! Cât de des legile au fost în mâna oamenilor lipsiți de scrupule arme de război și lăcomie de a prăda, arme, așa de periculoase ca otrava și pumnalul! Sarcina judecătorului este să prevină astfel de șarlatanii.

5. *Ei nu cunosc, nici nu înțeleg.* Aceasta este o situație gravă pentru un popor, dacă judecătorii lui nu cunosc dreptatea și dacă aceia, care trebuie să rostească sentința nu au judecată. Să nu-și cunoască obligația și să nu vrea s-o cunoască, aceasta este mai degrabă caracteristica unui răufăcător incorigibil ca loțiitor al autorității, și totuși acest stigmat era întipărit pe bună dreptate pe conducătorii lui Israel din timpul acela. *Ei umblă în întuneric.* Ei sunt la fel de fără griji, precum sunt de neștiutori. Cu toate că sunt lipsiți de toată înțelegerea și teama de Dumnezeu, îndrăznesc să meargă pe un drum care înainte de toate cere cunoaștere și cinste (lealitate). Ei înaintează fără ezitare pe acest drum al lor și desconsideră total responsabilitatea care o atrag asupra lor prin aceasta, și ce pedeapsă atrag asupra lor prin comportarea lor. *De aceea toate temeliiile pământului se clatină.* Dacă aceia, care sunt chemați să aplice legea, și-au luat adio de la dreptate, atunci toată ordinea se destramă și societatea omenească se schimbă complet, și întreaga clădire a poporului este zdruncinată din temelii. Dacă nedreptatea este manipulată pe baza legii, atunci lumea realmente nu mai este pe drumul cel drept. Dacă dreptatea judecătorilor a ajuns proverb de batjocură, atunci este timpul ca dreptatea să plece împreună cu judecătorii. Dacă muncitorii agricoli săraci pot fi bătuți cu biciușca de moșierii lor sau de administratorii acestor, fără ca aceștia să fie pedepsiți, și dacă o pasăre frumoasă are mai multă valoare decât un sărac, atunci cu adevărat temeliiile țării trebuie să se prăbușească asemenea stâlpilor putrezi, care sunt incapabili să susțină clădirea construită pe ei. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, noi avem ca regulă aproape fără excepție judecători incoruptibili; fie ca să rămână așa. Chiar și organele puterii de stat comunale constau în general din oameni de onoare, pentru care noi ar trebui să mulțumim cu adevărat lui Dumnezeu.

6. *Am zis: „Sunteți dumnezei.”* Prin aceasta lor li s-a acordat onoarea cea mai înaltă; ca împuterniciți ai lui Dumnezeu ei savurează pentru un timp ceva din desăvârșirea puterii, în care Domnul judecă printre copiii oamenilor. *„Și toți sunteți fii ai Celui Preaînalt.”* Ei erau *ex officio*, pe baza demnității funcției lor, și nu pe baza însușirilor lor morale sau spirituale. Trebuie să fie o autoritate administrativă între oameni și deoarece nu se cuvine ca îngerii să fie însărcinați cu executarea permanentă a autorității, Dumnezeu pune pe oameni să guverneze peste semenii lor și confirmă funcția lor, cel puțin în măsura în care o necinstire a acestora devine o hulă a dreptului Său la suveranitate. Autoritățile nu ar avea nici un drept să condamne pe cei vinovați, dacă Dumnezeu nu ar fi aprobat instaurarea unui regim, administrarea legii și executarea sentințelor legale. Duhul Sfânt vorbește în pasajul acesta cu foarte mare respect despre aceste funcții, chiar și acolo unde El ceartă pe administratorii lor, și prin aceasta ne învață să dăm onoare celui care i se cuvine onoarea, să dăm onoare funcției, chiar dacă noi trebuie să dezaprobăm pe deținătorul funcției.

7. *Dar veți muri ca omul.* Ce sfârșit amar! Oricât de sus a înălțat funcția pe acei oameni, ei au rămas totuși oameni și au trebuit să moară. Versetul acesta este pentru fiecare judecător un *Memento mori*. El trebuie să părească scaunul lui de judecător, pentru ca el însuși să se înfățișeze înaintea justiției, și pentru pasul acesta trebuie să dezbrace roba de judecător și să îmbrace haina mortuară. *Și veți cădea ca una din căpetenii.* Aceștia mor de regulă cel mai devreme; căci războiul, revolta și belșugul fac mai multă pradă între cei mari decât între oamenii obișnuiți. Așa cum căpeteniile deseori sunt secerate deodată printr-o moarte fulgerătoare, la fel trebuie să se petreacă cu judecătorii care au uitat să practice dreptatea. În mod obișnuit oamenii prețuiesc funcția judecătorilor, și jură solemn să nu-i omoare, așa cum căpeteniile și împărații îi omoară; dar aplicarea nedreptății a justiției îi i-a judecătorului această protecție și îl pune în pericol personal. Cât de îngrozitor de repede dezbracă moartea pe cei mari de demnitatea lor! Cât de neîndurător îi face pe toți egali! Într-adevăr, ea nu este un

elogiator al libertății; dar în ceea ce privește promovarea egalității și fraternității, ea este un democrat pur. Oamenii mari mor ca și oamenii obișnuiți. Așa cum în venele lor curge același sânge, la fel și lovitura, care face să li se scurgă viața, aduce aceleași dureri și temeri. Nici o poziție nu este prea înaltă pentru săgețile morții; ea doboară păsările de pe cele mai înalte culmi. Este timpul ca toți să devină conștienți de aceasta.

8. Ridică-Te, Dumnezeu, judecă pământul! Vino, Tu, Judecătorul întregii lumi, cheamă-i pe judecătorii răi la judecată și pune capăt stării lor rele și ticăloșiei lor! Aceasta este adevărata speranță a lumii, să fie eliberată încă o dată de cătușele oricărei tiranii. *Pentru că Tu vei moșteni toate națiunile.* Va veni timpul când toate popoarele vor recunoaște pe Dumnezeul lor și vor omagia pe Împăratul lor. Este Unul, care este Împărat nu prin harul lui Dumnezeu, ci pe baza dreptului divin, și El Se pregătește să vină. Ultimele zile Îl vor vedea stând pe tron și toți deținătorii puterii nedrepti vor fi zdrobiți de sceptrul Lui de fier, ca vasele de pământ. Viitorul al doilea al Domnului este speranța cea mai minunată a pământului. Vino curând, da, vino, Doamne Isus!

Explicații și cuvinte expresive

Versetele 1.4: Aceste versete, da, întregul psalm, ar trebui să-l zugrăvească fiecare căpetenie în camera lui, pe patul lui, pe masa și pe hainele lui. *Martin Luther 1530.*

Versetul 2: *Să ai în vedere fața omului.* Aceasta este o exprimare ebraică neobișnuită. Textual înseamnă: *să ridici fața cuiva*, într-un alt sens: *să ridici pe cel căzut cu fața la pământ*, deci să primești pe cineva în audiență, să accepți vizita lui. (De aceea cei care au dreptul să apară la curtea regală sunt numiți cu alte cuvinte curteni și privilegiații căpeteniilor, 2 Împărați 5.1; Isaia 3.3; 9.14; Iov 22.8.) Sensul *negativ* își capătă exprimarea prin aceea că judecătorii nedrepti și căpeteniile nedrepte, și alții de seama lor, au primit după preferințe și toane pe cei cu probleme și plângeri, și au tratat cu ei, însă pe ceilalți nu i-au primit și au făcut primirea lor dependentă de darurile primite, așa cum în mod deosebit este cazul la curțile și autoritățile din Orient, dar nu numai. Conform lui *D. J. A. Alexander 1850.*

Versetul 3: Se povestește despre împăratul Franz I din Franța, că unei femei, care ar fi îngenunchat înaintea lui ca să-și ceară dreptul, i-ar fi poruncit să se scoale și i-ar fi spus: „Femeie, îți datorez dreptate și să ai parte de dreptate; vrei să ceri ceva de la mine, atunci trebuie să fie un favor.” Aceasta trebuie să fi fost o țară fericită și un popor fericit, unde dreptatea nu trebuia primită prin constrângere (așa cum pare să fi fost după aceea), ci ea curgea ca mierea de pe fagure; unde nu era nici o vânzare de funcții, nici un schimb de daruri, nici o amânare calculată cu iscusință, nici o tocmeală pentru grăbirea rostirii sentinței, nici o cicăleală pentru lucruri mărunte; unde dreptatea avea cântarul ei în mână, nu pentru a cântări aur, ci pentru dreptul nepartinic; unde judecătorii și funcționarii erau gata asemenea corăbiei lui Noe să primească porumbelul obosit, și asemenea coarnelor altarului erau permanent un loc de refugiu pentru nevinovații prizoniți; unde avocații nu numeau răul bine și binele rău, unde nici un procuror nu a făcut acuzații din răutate, invidie sau lăcomie de câștig; unde funcționarii subordonați nu aveau voie să ajute pe răufăcătorii cu influență să iese din încurcătură și unde oamenii săraci, care neajutorați sunt mânați ca de furtună în marea legilor, nu aveau voie să fie lăsați cu procesul lor, cu portul înaintea privirii lor, să se prăpădească, pentru că ei nu puteau arunca lui Cerberus nici o îmbucătură pentru potolire și nu aduceau nici o jertfă marelui Diana a grăbirii judecării; unde nu se aducea nici o favoare copoilor, laudăroșilor josnici, ci dimpotrivă orice laudăroșenie falsă, nedreaptă sau rea intenționată era aspru pedepsită; pe scurt, unde autoritățile și judecătorii erau conștienți că sunt datori să facă

dreptate poporului și se achitau de această obligație a lor; unde oamenii nu trebuiau să-și cerșească dreptul lor și să acționeze prin târguială pentru el, ci au cerut numai faceri de bine și le-au primit cu plăcere. *William Price* 1642.

Versetele 3 și 4: Piatra de încercare pentru dreptatea judecătorilor și a persoanelor cu funcții sunt solicitările și plângerile *săracilor și orfanilor*, ale *suferinzilor și nevoiașilor*. *David Dickson* † 1662.

Versetul 5: Fiecare judecător trebuie să aibă două feluri de sare: sarea cunoștinței și sarea conștiinței. Aceia care încalcă pe prima sunt muștrați aici cu cuvintele: „*Ei nu cunosc, nici nu înțeleg*”, însă aceia cărora le lipsește ultima, sunt stigmatizați cu sentința: „*umblă în întuneric*”. – Neglijarea acestor obligații are ca urmare două feluri de pericole, primul pericol pentru stat: „*toate temeliiile pământului [sau: țării] se clatină*”, al doilea pericol pentru judecătorul însuși, versetul 7: „*veți muri ca omul și veți cădea ca una din căpetenii*“, și după moarte vine judecata, versetul 8. – Ei nu *cunosc* nici pe Dumnezeu, care i-a făcut dumnezei, nici nu *înțeleg* legea Lui, care ar trebui să fie lumină pentru picioarele lor. Este o neștiință dublă, o *ignorantia simplex* și o *ignorantia affectata*: o neștiință care se bazează pe lipsa de minte și o alta, când oamenii sunt așa de visători, că nu vor să vadă ce este drept și rațional. *D. John Boys* 1618.

Versetul 6: *Dumnezei, fii ai Celui preainalt*. Felul acesta de a numi autoritatea civică nu putea să pară prea cutezătoare pentru un israelit, căci ea se găsea în binecunoscutele locuri ale Legii mozaice. Vezi Exodul 21.6; 22.8,9,28. Este greu să se decidă dacă cuvântul *Elohim* folosit în acest loc trebuie să se redea în limba noastră prin singular (*dumnezeu*) sau prin plural (*dumnezei*), dacă de exemplu Exodul 21.6 trebuie să se traducă: „stăpânul lui să-l aducă înaintea dumnezeilor”, sau, așa cum parafrazează Septuaginta: „înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu”. Sensul este însă același; căci expresia descrie în orice caz, că maiestatea lui Dumnezeu este cuprinsă în funcția de judecător. Cel preainalt a pus o parte a dreptului Lui de Domnitor și a autorității Sale asupra judecătorilor și autorităților. Desigur aproape că nu trebuie spus, că acest adevăr vechi a fost folosit abuziv în chip rușinos. Teologii slugarnici au preparat deseori din aceasta un unguent lingușitor pentru urechea căpeteniilor, prin aceea că învățau, că ei nu ar fi obligați să respecte legile, că ei nu ar fi răspunzători față de nimeni, decât numai față de Dumnezeu, de felul cum au exercitat funcția lor, și că orice încercare a poporului să înfrâneze tirania lor sau să-i detroneze, dacă toate mijloacele pașnice au eșuat, ar fi răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, ai cărui guvernatori ei ar fi. Și în timpurile noastre se aud din când în când astfel de învățături date la amvon sau în presă, și în felul acesta oamenii încearcă să supună conștiințele oamenilor dispoziției tiranilor. Dar trebuie să se țină seama, că harpa lui Asaf în nici un fel nu autorizează acest „drept divin al împăraților de a governa rău”². Dacă acest profet mărturisește că, căpeteniile sunt dumnezei, el include în această onoare și pe reprezentanții subordonați ai autorității. Bătrânii, care în porțile micii cetăți Betleem administrau funcția de judecători, stăteau de asemenea potrivit adevărului pe scaunul lui Dumnezeu, ca și împăratul Solomon, care rostea sentințele lui stând pe tronul de fildeș din sala de judecată din Ierusalim. Proverbul, că dreptul divin al împăraților ar fi dreptul divin al polițistului, este un fel aproximativ de exprimare pentru un adevăr biblic. Dacă se ține cu tărie aceasta, atunci nu se va folosi Scriptura pentru a apăra pretențiile împăraților ca o autoritate de nezdruncinat și lipsită de responsabilitate. Dar în timp ce vrem să ne facem îngrijorări, să

² A. Pope, în poezia comic-satirică *The Dunciade* (prostia) 1729.

protejăm dreptul divin al autorității civile de abuz, nu avem voie să uităm acest drept în sine. Oamenii care se adresează autorității pământești pentru protecție juridică, prin aceasta pășesc înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Dacă autoritatea nu ar fi primit nici o misiune de la Dumnezeu, ea nu ar putea scoate legitim sabia. D. *William Binnie* 1870.

În scrierea sa despre dreptul împăratului, *Samuel Rutherford* (✠ 1661) prezintă, că judecătorii nu sunt făpturi ale împăraților, că ei nu primesc autoritatea lor de la puterea domnitorului și de aceea ei nu trebuie să facă voia împăratului cu o supunere sclavagistă, ci ei ca și împărații au împuternicirea lor primită direct de la *Dumnezeu* și de aceea sunt obligați să practice dreptatea, indiferent dacă împăratul vrea sau nu.

Înfierea este aici strâns legată cu *regalitatea* și *funcția de judecător*. Aceste demnități, folosite așa de mult în mod abuziv de purtătorii lor, vor fi unite în desăvârșirea ideală cea mai înaltă în Împăratul, Judecătorul și Fiul Celui preainalt care va veni. Psalmul 2.6,7,10-12. A. R. *Fausset* 1866.

Imaginea deformată a acestei sentințe a lui Dumnezeu este atunci când paraziții în limbușeala lor josnică și îngăduință față de deșertăciune au numit domnii lor suverani ai lui Dumnezeu și anumiți prinți au dorit în chip nelegiuit și hulitor să fie numiți așa. *Joseph Caryl* ✠ 1673.

Versetul 7: Da, chiar și voi, care străluciți ca îngerii, voi, pe care lumea întreagă vă admiră și vă cade la picioare, care sunteți numiți domni miloși și excelență și alteță, vreau să vă spun cum se va sfârși onoarea voastră și gloria voastră. În primul rând veți îmbătrâni, ca și ceilalți, și vă veți îmbolnăvi, ca și ceilalți, apoi veți muri, ca și ceilalți, și veți fi îngropați, ca și ceilalți, apoi veți fi pradă putrezirii, ca și ceilalți, apoi judecați, ca și ceilalți, da, ca cerșetorul, care stă la ușa voastră și cerșește. Unul devine bolnăvicios, celălalt devine bolnăvicios, unul moare, celălalt moare, unul putrezește, celălalt putrezește – priviți în mormânt și spuneți-mi, cine a fost omul bogat și cine a fost Lazăr. *Henry Smith* ✠ 1591.

Ei sunt cu adevărat *Elohim* (dumnezei) prin harul lui Dumnezeu; dar dacă practica lor nu este Amin la numele acesta, atunci ei vor fi dezbrăcați de maiestatea lor, pe care au pierdut-o, dezbrăcați de prerogativele (privilegiile) lui Israel, a căror chemare și destinare o tăgăduiesc: ei *mor* ca și ceilalți, cu nimic mai mult decât mulțimea de oameni; ei *cad* ca oricare alt prinț doborât prin judecata lui Dumnezeu pe parcursul istoriei. Funcția lor divină nu îi protejează. Căci cu toate că *justicia civilis* (dreptatea civică) nu este încă dreptatea valabilă înaintea lui Dumnezeu, totuși *injusticia civilis* (nedreptatea civică) este înaintea Lui urâciunea cea mai dezgustătoare. Prof. D. *Franz Delitzsch* ✠ 1890.

Tiranii merg rareori în pace în mormânt. Cei mai mulți cezari au căzut prin mâna poporului. *Thomas Hall* 1659.

Versetele 7 și 8: Ziua voastră vine! Sfinții lasă să li se înalțe glasul tare, versetul 8, ei invită pe Mesia, adevăratul Dumnezeu, Fiul Celui preainalt, Judecătorul și Domnitorul atotprezent, să *Se ridice* și să ia *moștenirea* Lui; căci El este Moștenitorul tuturor lucrurilor, și El va judeca pământul administrat rău. Noi lăsăm această cântare a Sionului să se înalțe spre urechile Lui sfinte și să fie auzite de El, să vină repede; și noi o cântăm împreună cu speranță plină de bucurie, în timp ce temeliiile pământului se clatină, deoarece ea ne îndreaptă spre Mesia ca adevăratul Judecător al lumii guvernate rău. A. A. *Bonar* 1859.

Ridică-Te! Imaginea este dedusă din faptul că în mod obișnuit judecătorul șade, în timp ce cercetează cazul și audiază, după aceea *se ridică*, când se pregătește să rostească sentința. *Th. Gataker* ✠ 1654.

Îndrumări omiletice

Versetul 1: Gloria supremă a lui Dumnezeu peste cei mai puternici și mai mari ai pământului. Cum se arată ea și ce putem aștepta de la ea.

Prezența lui Dumnezeu în sfatul miniștrilor împăraților și în senatul judecătorilor.

Versetul 2: Un păcat foarte răspândit pretutindeni. Prestigiul persoanei influențează deseori sentința noastră asupra părerilor, virtuților și greșelilor, mai ales asupra comportării în ansamblu a oamenilor. Aceasta însă înseamnă atât nedreptate față de alții, cât și păgubirea mare a acelor pe care îi preferăm.

Versetul 3: Un cuvânt în favoarea orfanilor și a nevoiașilor.

Versetul 5 și 7: 1) Însușirile regenților și judecătorilor păcătoși: a) necunoașterea, b) orbirea intenționată, c) răutatea nestăpănită. 2) Urmările pentru alții: temeliile a) siguranței personale, b) binelui comun, c) prosperității comerțului și producției, d) odihnei statului, e) libertății religioase, toate ajung să se clatine. 3) Urmările pentru ei înșiși: versetul 7. *George Rogers* 1874.

Versetul 5b: *Ei umblă în întuneric.* O descriere a umblării păcătoșilor încrezuți.

Versetul 6: Locurile din Vechiul Testament care conțin în miezul lor învățătura despre dumnezeirea lui Hristos.

Versetul 8: 1) Apelul. 2) Prorocia.